

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Číslo 1

Ročník IV.

Leden 1998

Motto: Církev nesmí budovat sklady kvasnic a soli. Církev musí být přítomná všude ve světě a celý jej udělat chutným a provoněným.

arcib. olomoucký Jan Graubner

Vzpřimte se a zdvihněte hlavy... pamatujete ještě? Tak nás vyzýval kardinál Tomášek při zahájení Desetiletí duchovní obnovy. Je to výzva k aktivitě, odvaze a živému křesťanskému i občanskému uvědomění.

Tato výzva platí i dnes. Jako křesťané bychom ovšem neměli skládat naděje do světských statků a vládců, jak to činí mnozí kolem nás. Neboť právě v tom je naše síla, tajemství naší radosti i jistota našeho trvalého optimismu, zázemí našeho každodenního konání.

Neměli bychom však ani uhýbat úkolům, které před nás naše doba staví, neměli bychom ignorovat varovná znamení, která můžeme číst všude kolem sebe. A to nejen proto, že nás k tomu vyzývá hlas našich biskupů - především proto, že je to naše poslání, kterým nás pověřil sám Ježíš.

JJO

EVANGELIZACE

(Tento) Způsob vlády...

Události poslední doby a jejich rychlý spád zastihly mnohé z nás nepřipravené, i když řada lidí, především z řad křesťanů cítila sílící tlak a nebezpečí konzumního způsobu života, který se u nás s takovou razancí rozbujel po roce 1989.

Vyjádření kardinála Vlka k situaci z poslední doby snad někoho překvapilo, ale jen toho, kdo málo sledoval a naslouchal slovům otce kardinála již několik posledních let. Tato vyjádření zcela legitimně a v řádu morální autority a povinnosti církve vyjadřují její zkušenost z jednání s vládou ve věci vztahu mezi státem a církví, případně v širších otázkách života i řízení společnosti. Je příznačné, že oponenti navíc rádi citují spíše jen jeho kritické momenty a ponechávají stranou jeho celý smysl.

Jde přitom vskutku o širší a hlubší stereotypy, které jsme zdělili z doby minulé. I když si to mnozí z nás, křesťanů, asi nebudou ochotni přiznat, podléháme především jaksi podvědomě vžitému materialistickému bludu o základně a nadstavbě. Podléhají mu i ti, kteří ve své představě svobodného trhu považují ekonomickou prosperitu, její růst nebo vyrovnanost státního rozpočtu za prioritní proti obecnému stavu a povědomí mravnosti, poctivosti, dodržování pravidel a zákonů. Reforma společnosti, o jejíž potřebě po r. 1989 snad nikdo nepochyboval, byla tak omezena na reformu ekonomickou, což je nepochybně málo.

Celá společnost dnes sklízí hořké plody tohoto osudového omylu. Neboť žádnou reformu společnosti nelze úspěšně provést bez reformy a pevného zázemí v oblasti mravní. Bez pevného a zažitého vědomí řádu, pravidel, o nichž i ateisté ví, že mají svůj základ v Desateru, se totiž píle, vytrvalost a snaživost snadno změní v sobecké obohacování, bezohlednost a chamtivost, málo připomínající pravidla lidského soužití. Opomenout tento základ bylo sice po čtyřiceti letech ateistické výchovy národa snad vysvětlitelné, méně pochopitelné však bylo opomíjet varovné hlasy a znamení, která zaznívaly již delší dobu.

Ti, kteří se odvážili zvednout varovný hlas, se ocitali a ocitají v úloze mentorů a mravokárců. A to zvláště, jde-li o hlasy křesťanů, neskrývajících své náboženské přesvědčení nebo jde-li o více méně oficiální stanovisko církevních představitelů. Je totiž dalším nepěkným přesudkem doby totality, že křesťan, a zvláště katolík, patří do kostela, případně do úzkého

kruhu vlastní rodiny, že mimo ni je čímsi nepaříčným, jakýmsi hlasem ze záhrobí, který nemá co říci dnešnímu člověku.

Je to veliké nedorozumění a výzva, abychom se učili, jak nacházet cestu do obecného povědomí společnosti. Vždyť sami jsme až příliš účastni jejích chyb a omylů, vždyť i sama církev teprve hledá a ne vždy nachází slova, jimiž by oslovila své současníky. Máme-li být solí země, máme-li být kvasem, je ovšem třeba nejen hlasu pastýřů a biskupů, ale i celého Božího lidu, nás laiků, jejichž nezastupitelné místo je tam, uprostřed tohoto všeobecného kvasu a zmatení morálních hodnot.

Jsmo na to vše připraveni? Umíme sami sobě odpovědět na otázky, na které bychom měli odpovídat jiným? K tomu, aby se náš hlas stal živým a srozumitelným, je potřeba pokorně naslouchat a umět pojmenovat skryté potřeby doby a pomáhat tak, jak nás to učí Kristus - s láskou, zakotvení pevně v jistotě naší víry

J.-J. Oustrata

Otázky k zamyšlení

(převzato ze čtrnáctideníku českobudějovického biskupství Aktuality - Setkání 22/1997)

1. Myslíte si, že se naše republika může považovat za demokratickou zemi, která splňuje (aspoň některé) etické podmínky vstupu nejen do NATO, ale do civilizované společnosti vůbec?
2. Také vám vadí neustálé (a často hloupé) hádky a výroky politiků, nebo si myslíte, že k politice patří i to, že se lidé nejsou schopni kultivovaně a inteligentně domluvit?
3. Je premiér Václav Klaus opravdu zlým mužem číslo 1?
4. Naplňuje podle vás jednání KDU-ČSL přívlastek „křesťanská“?
5. Proč církev ztratila kredit v očích společnosti? Kdo (nebo co) za to může?
6. Jaké je optimální řešení problému církevních restitucí? Má církev požadovat navrácení majetku? A proč?
7. Kdybyste dopředu věděl(a), jaká bude dnešní situace, angažoval(a) byste se v listopadu 1989 v boji proti komunismu a s nadšením oslavoval(a) politické změny? A proč?

Vaše písemné názory rozstřídáme a zpracujeme. Odpovědi si můžete přečíst v některém z příštích čísel Sněženky.

NENECHTE SI UJÍT

Z církve Halíků bych vystoupil

"Jsem samostatně uvažující intelektuál a občan této země, příslušník akademické obce, který se snaží být zároveň poctivým knězem, jenž ke své církvi, v níž našťestí nezaujímá žádné vysoké úřední postavení, má vztah upřímné lásky, spoluzodpovědnosti a kritické loajality."

„Ptal jsem se cest“, tak zní podtitul rozhovoru, který s Tomášem Halíkem vedl známý křesťanský publicista a dnes i oceňovaný spisovatel Jan Jandourek. I pro ty, kteří mají k této nepřehlédnutelné osobnosti jakékoli výhrady, může být zajímavé poznat blíže její vnitřní svět.

V deseti kapitolách - cestách můžeme projít spolu s otcem Halíkem jeho dětstvím, dospíváním, cestou k víře, ke kněžství, navštívit s ním Indii a Tibet a poznat jeho představy o církvi a jejím místě v dnešním světě. Mnoho místa je věnováno vzpomínkám na působení v podzemních strukturách, v oné "skryté církvi", o níž jako bychom nechtěli dnes už příliš slyšet. Portréty hlavních protagonistů tohoto skrytého boje - za všechny připomeňme Otto Mádra - vynikají výstižností a plastičností.

Zcela otevřeně mluví Halík o svém - ne právě malém - podílu na zrození myšlenky Desetiletí duchovní obnovy i církevního synodu, před jehož branami právě stojíme. Se stejnou upřímností vzpomíná i na svůj konflikt s děkanem Katolické teologické fakulty. S tím, že pro mnohé je i pouhé vyřčení jeho jména provokací, Tomáš Halík jaksi počítá. "Z církve, v níž by byli jen lidé přemýšlející přibližně jako já, bych asi brzy vystoupil."

Pluralita a svoboda v lásce, řečeno se svatým Augustinem "v podstatných věcech shoda, v ostatních svoboda, ve všem láska", to jsou hodnoty, které činí z katolické církve jedno z nejpodivuhodnějších společenství lidských dějin. Ještě jeden citát: "Liberálové pluralitu zbožňují a marně o ni usilují. My o ni neusilujeme ani ji nezbožňujeme, usilujeme o království Boží a toto vše je nám přidáno."

Ve společenství opravdu pluralitním má každý, i ten nejslabší hlas, svou nezastupitelnou hodnotu. Každý z nás má za sebou svou, jedinečnou cestu a může ostatní obohatit o kousíček svého poznání. V knize Tomáše Halíka nenajdeme žádný návod na poznání. Její autor nás jako zkušený psychoterapeut vyzývá k zamyšlení nad svými životními cestami: "*Toto - to je tedy má cesta - a kde je ta vaše?*"

F. M. Outrata

Knihu rozhovorů Jana Jandourka s Tomášem Halíkem „Ptal jsem se cest“ vydalo v prosinci 1997 nakladatelství Portál.

Panelová diskuse na výstavě

Na výstavě Křesťanská kniha 1997 v prostorách Galerie Ambit u P. Marie Sněžné se dne 18. 12. konala panelová diskuse na téma Prezenatace církve ve společnosti. Z ohlášených účastníků se nemohl dostavit biskup V. Malý a M. Ryšková, přesto se zde sešla řada významných teologů a osobností církevního života u nás - Otto Mádr, Odilo Štampach, Petr Kolář, mluvčí české biskupské konference Daniel Herman a z církevních laiků Michal Semín. Řada osobností byla i v publiku, např. Petr Příhoda.

Besedu uvedl ředitel nakladatelství Vyšehrad Pravomil Novák, samotnou diskusi pak moderoval P. Kolář. V úvodu se jednotliví účastníci představili, spíše proto, aby uvedli své "vstupní" poznámky k námětu diskuse - prezentace církve ve společnosti. Ukázalo se přitom, že sám tento pojem není hodnocen jednoznačně - zatímco pro P. Koláře, působícího v náboženské redakci rozhlasu je zřejmý, pro teologa O. Štampacha je poněkud zavádějící - církev je především tím, čím je, jak je přítomná prostřednictvím svých členů ve společnosti.

Dotazy se týkaly jak aktuálních vystoupení kardinála Vlka, tak i působení v tisku a médiích vůbec, sloužení "tridentské mše" i otázek ekumenismu v současné církvi.

Charakter řady dotazů z publika ukázal, že i v samotné církvi je třeba znovu vysvětlovat některé aspekty veřejného působení církve, ať už u stanoviska kardinála Vlka (a celé biskupské konference) k současné situaci či způsob prezentace některých církevních událostí v médiích, především v televizi. Rovněž otázky ekumenismu jsou zatím spíše předmětem zájmu vyšších církevních představitelů než každodenní součástí života církve.

Sloužení "tridentské" mše, směřující k oživení určitých předkoncilních forem liturgie se stává rovněž dnes živým tematem a v diskusi se též objevilo. Zdá se, že vývoj v této oblasti směřuje k určité pluralitě liturgických forem, která ostatně ve světě (africké církve) již do určité míry existuje.

Na závěr je možno konstatovat, že diskusní odpoledne, které proběhlo za velkého zájmu, přineslo jeho účastníkům významný, i když zajisté ne vyčerpávající vhled do jedné z významných oblastí působení církve u nás. Je potřeba takových setkání zvláště v dnešním "předsynodním" období, už proto, že bude řada otázek, na které bychom sami měli umět odpovědět, má-li být církev vskutku věrohodná sama k sobě i navenek.

J.-J. Outrata

Z FARNOSTI

Večer s kytarou a diskusí

Naše pozvání přijal **Svatopluk Karásek**, evangelický farář u Salvátora v Praze, **na čtvrtek 15. ledna v 19:19 hod** do farního klubu u Panny Marie Sněžné . Jsme srdečně zváni.

Svatopluk Karásek se narodil 18. 10. 1942 v Praze. Po maturitě roku 1961 se věnoval divadlu. V roce 1963 pracoval v dolech. Po studiu evangelické teologie (1964-1968) působil jako farář ve Hvozdnici u Prahy a od roku 1970 v Novém Městě pod Smrkem. Roku 1971 ztratil státní souhlas a pracoval jako kastelán na hradě Houska. Podepsal Chartu 77 a roku 1980 odešel s rodinou na nátlak policie do exilu. Stal se farářem ve Švýcarsku. Po roce 1989 žil střídavě v Čechách a v Curychu. Od září 1997 je farářem u Salvátora v Praze. Vydal sbírku básní a tři hudební alba. Manželka Stáňa zemřela 5. 10. 1997 v Curychu.

Přednáška s diskusí

se koná **ve středu 21. ledna v 19:19 hod.** ve farním klubu u Panny Marie Sněžné na téma **SYNODA** (sněm) katolické církve v České republice. Přednáší ThDr. Miloš Raban (sekretář přípravné komise synody).

↓↓ (viz následující článek) ↓↓

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Plenární sněm katolické církve

Čekat na to, zda a jaký užitek přinese jednotlivcům i celé církvi právě skončené Desetiletí duchovní obnovy národa, by nebylo správným vyústěním snahy vykročit do dalšího tisíciletí s novou silou a odhodláním prosazovat myšlenky křesťanství ve stále složitějším a zmatenějším světě. Církevní představitelé českých a moravských diecézí se proto rozhodli k dalšímu závažnému kroku:

Dne 5.7. 1997 vyhlásila Česká biskupská konference na moravském Velehradu zahájení sněmovního (synodního) procesu.

CÍLE tohoto sněmovního procesu, který předpokládá účast všeho Božího lidu (t. j. všech pokřtěných, bez rozdílu, zda jde o laiky či duchovní) jsou následující :

- vtělit do života naší církve závěry II. vatikánského koncilu, s přihlédnutím k současné situaci naší církve na konci 20. století
- zreflektovat složité vztahy mezi společnostmi a církví

- dát novou příležitost všem pokřtěným poznat sám sebe (kdo jsme - co chceme - co očekáváme - kam kráčíme)
- nasměrovat a připravit církve ke vstupu do 3. tisíciletí

PLÁN sněmu je rozvržen zhruba do dvou etap :

- 1) 1/ do roku 2000 - přípravná fáze, která předpokládá vznik různých pracovních skupinek (viz dále)
- 2) 2/ od r. 2000-2004 - období vlastního sněmu (předpokládá se asi 2x do roka zhruba týdenní zasedání všech představitelů církve, jmenovaných ČBK do jednotlivých funkcí na sněmu)

STRUKTURA sněmu: po stanovení jednacího řádu byl jmenován přípravný výbor v čele s arcibiskupem olomouckým Janem Graubnerem a jeho zástupcem Františkem Radkovským, biskupem plzeňským.

Jednotlivé sekce sněmu a jejich jmenování koordinátoři :

- a) organizační - P. Miloš Raban (biskupství litoměřické)
- b) teologická - světící biskup pražský Jiří Paďour (zpracování textů II. vat. konc. a zjištění, v čem se doposud u nás nenaplnuje)
- c) analytická - biskup brněnský Vojtěch Cikrle (sociologická a statistická analýza současného stavu naší církve)
- d) pastorační - světící biskup pražský Václav Malý (zapojení všech farností, řeholí a duchovních hnutí do sněmovního procesu)
- e) informační - P. Daniel Herman (vzájemná informovanost uvnitř církve i navenek)
- f) duchovní - světící biskup olomoucký Josef Hrdlička (provázání sněmovního procesu s duchovními aktivitami v každodenním životě)

Biskupové jednotlivých diecézí jmenují tzv. moderátory (může být též laik - žena), kteří spolu s jednotlivými vikáři uvedou do života sněmovní kroužky, v čele s tzv. animátorem, jmenovaným vikářem. Úkolem těchto sněmovních kroužků bude následně zajišťovat a umožňovat vznik podobných diskusních kroužků na různých úrovních v církvi.

x x x x x

Co to všechno pro nás znamená a co můžeme od sněmu očekávat ?

Především si nesmíme představovat, že si jednou za čas přečteme v Katolickém týdeníku, jak TO pokračuje a co TI biskupové zase na nás vymýšlejí. Je třeba pochopit, že podoba budoucího světa záleží na každém jednotlivém životě. Proto se mylí ten, kdo si myslí, že na jeho skromném, obyčejném životě vůbec nezáleží, a jde-li o křesťana, pak to platí dvojnásob. Rozhodněme se nést spoluzodpovědnost za tuto Zemi, vždyť nám, na rozdíl od mnoha a mnoha jiných, svítí na cestu světlo Kristova vykoupení.

připravila Hana Outratová

text přehlédl a upravil biskup V. Malý

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

všední dny: 6:40 (při mši sv. ranní chvály kromě So), 8:00,
18:00 (po mši sv. večerní nešpory)

neděle: 9:00, 10:15 (dětská), 11:15, 18:00

Každý Čt v 17:00 mše sv. nejen pro mládež v kapli sv. Jana

Každý Čt v 19:00 eucharistická adorace v kapli sv. Michala

PROGRAM U PANNY MARIE SNĚŽNÉ

Leden 1998

1. 1. Čt		Slavnost Matky Boží Panny Marie
světový den modliteb za mír	
4. 1. Ne	14:00	Tříkrálové setkání františkánské rodiny - kaple sv. Michala	
6. 1. Út		Slavnost Zjevení Páně (Tři králové)	
	16:00	Setkání farnosti - farní (po)rada	-farní klub
11. 1. Ne		Svátek Křtu Páně (končí dobá vánoční)	
13. 1. Út	17:00	Setkání výtvarníků	
15. 1. Čt	8:00	Vzpomínka 14 umučených bratří	
	19:19	Večer s kytarou: Svatopluk Karásek	-farní klub
18.-25. 1.		Týden modliteb za jednotu křesťanů	
21. 1. St	19:19	Přednáška s diskusí o synodě: P.Raban	-farní klub
22. 1. Čt	19:19	Modlitební setkání manželů i nemanželů	-farní klub
25. 1. Ne	15:00	Návštěva kláštera františkánů	
3. 2. Út	16:00	Setkání farnosti - farní (po)rada	-farní klub

Kláštery v Praze

Poprvé v roce 1998 můžeme společně navštívit další památky v Praze. Tentokrát navštívíme **klášter františkánů** u Panny Marie Sněžné. Sejdeme se **v neděli 25. ledna 1998 v 15:00 hod na nádvoří u Panny Marie Sněžné.** Srdečně zve bratr Paschal a redakce

Náklady na vytištění tohoto čísla Sněžanky jsou 2,00 Kč.

Dobrovolné příspěvky vhazujte laskavě do pokladničky v kostele.

Kontaktní adresy redakce: Outratovi, Krakovská 24, Praha 1, tel.: 22212155

Farní úřad ř.k., Jungmannovo nám 18, Praha 1